

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobců a) **M. M.** a b) **J. M.**, zastoupených JUDr. Jaroslavou Ježkovou, advokátkou se sídlem Nová Paka, K. J. Erbena 1266, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, za účasti **J. V.**, zastoupeného JUDr. Kateřinou Součkovou, advokátkou se sídlem Jičín, Šafaříkova 161, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 12. 2016, č. j. 30 A 1/2016 – 115,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále též jen „žalovaný“) ze dne 6. 11. 2015, č. j. 24250/UP/2015/Jj, bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Jičín – stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) č. 101/2015, ze dne 17. 7. 2015, č. j. MuJc/2015/19220/SU/ZaO, jímž bylo žalobcům nařízeno odstranit stavbu „*kovového přístřešku (kolny) na pozemku st. p. č. X, v katastrálním území X, provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, kdy stavba je částečně provedena na (cizím) pozemku st. p. č. X bez souhlasu jeho vlastníka*“, a to za stanovených

podmínek. Rozhodnutí žalovaného napadli žalobci žalobou; rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 12. 2016, č. j. 30 A 1/2016 – 115, byla žaloba zamítnuta.

[2] V napadeném rozsudku krajský soud po krátkém shrnutí průběhu správního řízení a pojednání o formulaci žalobních bodů aproboval závěr žalovaného o nutnosti posuzovat otázku, zda je předmětný přístřešek stavbou, dle definice pojmu „*stavba*“, obsažené v § 2 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen stavební zákon), nikoliv dle definice obsažené v právním předpise účinném ke dni vzniku stavby. Současně však ve shodě se žalovaným konstatoval, že uvedená právní otázka je pro posouzení irelevantní. Uvedl, že v době vzniku přístřešku byl pojem „*stavba*“ definován v § 1 odst. 1 vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 85/1976 Sb.“). Definice pojmu „*stavba*“, vymezené v tomto právním předpise a v § 2 odst. 3 stavebního zákona, sice nejsou dle názoru krajského soudu totožné, avšak v podstatných rysech jsou velmi podobné. S ohledem na obsah definic krajský soud nepochyboval, že přístřešek stavbou je. Nadto podotkl, že i sami žalobci vycházeli z předpokladu, že se o stavbu jedná (s ohledem na jejich žádost o dodatečné povolení stavby a tvrzení, že jde o jednoduchou stavbu).

[3] Co se týče žalobní námitky týkající se doby vzniku stavby přístřešku, krajský soud měl z obsahu správního spisu za prokázané, že se tak stalo za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon z roku 1976“), což je dle jeho názoru skutečnost právně relevantní pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Aproboval totiž závěr správních orgánů, že k realizaci přístřešku došlo v roce 1982, neboť to byli sami žalobci, kteří opakovaně (při kontrolní prohlídce dne 26. 11. 2013 i v prvém odvolání) uváděli tento rok jako rok postavení přístřešku, a správní orgány neměly důvod předpokládat, že by žalobci měli zájem uvádět nepravdivé údaje. Následná změna jejich tvrzení působila na krajský soud účelovým dojmem. Pokud správní orgány vycházely především z tvrzení žalobců o době vzniku stavby, považoval krajský soud za pochopitelné, že další dokazování v tomto směru již prováděno nebylo; nadto žalobci ani netvrdili, kdy jindy měl být přístřešek postaven, respektive že by se tak mělo stát mimo účinnost stavebního zákona z roku 1976; neuvedli také, jaké konkrétní důsledky by jejich žalobní tvrzení mělo mít na posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí (obecnost žalobního bodu). Ostatně uvedenou premisu o době vzniku přístřešku nepřímo uznávají i sami žalobci argumentem, že se jedná o stavbu jednoduchou ve smyslu uvedeného zákona. Krajský soud rovněž poukázal na letecké snímky dané lokality z let 1980, 1984, 1989 a 1993, připojené k vyjádření žalovaného k žalobě, podporující závěr o vzniku stavby přístřešku za účinnosti stavebního zákona z roku 1976 (přesné určení data není rozhodné). Učinil tak nicméně jen *obiter dictum*, neboť neprovedl příslušné dokazování.

[4] Dále se krajský soud zabýval obecnou žalobní námitkou, že stavba předmětného přístřešku není stavbou *drobnou*, ve smyslu § 3 vyhlášky č. 85/1976 Sb. (z čehož vycházely správní orgány), ale stavbou *jednoduchou*, ve smyslu § 139b odst. 5 stavebního zákona z roku 1976, ve spojení s § 2 vyhlášky č. 85/1976 Sb. Upozornil, že žalobci nijak nekonkretizovali, z jakého důvodu by měl být závěr správních orgánů nesprávný. Pouze v obecné rovině proto konstatoval, že stavba přístřešku s ohledem na její charakter, výšku a půdorys není s definičními rysy stavby drobné v žádném rozporu. Dále uvedl na pravou míru, že definice stavby jednoduché byla v roce 1982 obsažena v § 2 vyhlášky č. 85/1976

Sb. (nikoliv v § 139b stavebního zákona z roku 1976). Protože stavba přístřešku naplňuje kritéria stavby drobné dle § 3 vyhlášky č. 85/1976 Sb., krajský soud vyhodnotil, že se nemůže jednat o stavbu jednoduchou [ani ve smyslu § 2 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 85/1976 Sb.]. Obecně totiž platí, že stavby jednoduché jsou v zásadě stavbami většími, rozsáhlejšími, stavebně náročnějšími, než stavby drobné; z tohoto důvodu obvykle mají stavby drobné zjednodušený povolovací režim (v době stavby přístřešku postačovalo u staveb drobných dle § 57 stavebního zákona z roku 1976 pouze jejich ohlášení stavebnímu úřadu). Dle krajského soudu tedy neobstojí domněnka žalobců, že pokud by byla stavba přístřešku stavbou jednoduchou, nestíhala by její stavebníky při jejím vzniku ve vztahu ke stavebnímu úřadu žádná povinnost, tedy ani povinnost stavbu ohlásit; naopak na stavbu jednoduchou by se vztahovalo v podstatě standardní povolovací řízení (§ 32, § 54, § 55 stavebního zákona z roku 1976).

[5] K námitce, jíž žalobci cílili přenést důkazní břemeno stran předložení podkladů o existenci rozhodnutí, opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavební zákonem k realizaci stavby přístřešku ze sebe na stavební úřad, krajský soud konstatoval, že důkazní břemeno řádného povolení či ohlášení stavby přístřešku tížilo v řízení o jejím odstranění výhradně žalobce, kteří jej však neunesli; poukázal rovněž na indicie svědčící o řádném kontinuálním výkonu státní správy ze strany stavebního úřadu, přičemž zdůraznil povinnost vlastníků staveb ve smyslu § 103 stavebního zákona z roku 1976 uchovávat dokumentaci stavby po celou dobu jejího užívání.

[6] Konečně, namítanou nevykonatelnost rozhodnutí stavebního úřadu pro nepřesně definovaný výrok ohledně rozsahu odstraňované stavby krajský soud neshledal, neboť její specifikaci považoval za dostačující.

[7] Proti výroku I. tohoto rozsudku brojí žalobci (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížností, odvolávající se na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že je namítán i explicitně neoznačený kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v nepřezkoumatelnosti části napadeného rozsudku ve smyslu jeho vnitřní rozpornosti. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je nicméně záležitostí právního hodnocení věci kasačním soudem a nejde tak o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z http://www.nssoud.cz).

[8] V kasační stížnosti stěžovatelé nejdříve namítají vnitřní rozpornost odůvodnění napadeného rozsudku, co se týče výkladu klíčového pojmu *„stavba“*. Stěžovatelé již v žalobě namítali, že žalovaný při posuzování předmětného přístřešku vycházel z pojmu *„stavba“* dle definice obsažené ve stavebním zákoně, platném a účinném ke dni zahájení řízení o odstranění stavby, nikoliv dle definice v době provedení stavby. Krajský soud uvedenou námitku považoval za irelevantní, přesto se ale zabýval jednotlivými rozdílnými definicemi institutu *stavby* obsažené v § 2 odst. 3 stavebního zákona a v § 1 odst. 1 vyhlášky č. 85/1976 Sb. Takové odůvodnění považují stěžovatelé za vnitřně rozporné; krajský soud se nevypořádal s pojmovými znaky institutu stavby ve spojení s časovým okamžikem jejího provedení. Zároveň mají stěžovatelé za *„dosti odvážný“* názor krajského

soudu, který dovozuje souhlas stěžovatelů s tím, se jedná o stavbu, z důvodu podané žádosti o dodatečné povolení stavby.

[9] Dále mají stěžovatelé za to, že není spolehlivě a bez důvodných pochybností prokázána doba vzniku přístřešku. Žalovaný vycházel striktně z údajů jednoho ze stěžovatelů, který při kontrolní prohlídce dne 26. 11. 2013 uvedl, že stavba měla vzniknout cca v roce 1982. Stavební úřad nicméně byl již před uskutečněním kontrolní prohlídky dopisem stěžovatelů ze dne 4. 7. 2012 obeznámen s tím, že v době koupě nemovitosti č. p. X v k. ú. X, v roce 1967 existoval na sousedním pozemku parc. č. X po celé délce stěny přístřešek, na kterém byly následně (po projednání s tehdejším vlastníkem), provedeny udržovací práce, spočívající v opravě zastřešení. Tuto listinu měl žalovaný v dispozici, avšak v průběhu řízení k ní nepřihlédl. Stěžovatelé mají za to, že krajský soud nekriticky přebral nepřesné údaje získané v průběhu správního řízení; nebylo tudíž postaveno najisto, zda stavba vznikla v roce 1982, tedy za účinnosti stavebního zákona z roku 1976. Dle stěžovatelů je proto nanejvýš sporné, zda tento zákon na daný případ dopadá, respektive zda je aplikovatelný zákon č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu. Stěžovatelé zdůrazňují, že provedenými udržovacími pracemi nebyla ovlivněna stabilita stavby ani její bezpečnost či vzhled ve smyslu § 55 a § 57 stavebního zákona z roku 1976.

[10] Stěžovatelé také setrvávají na svém názoru, že z provedené kontrolní prohlídky, popisu přístřešku, obhlídky na místě samém stavební úřadem lze dovodit, že se jedná o stavbu jednoduchou, konkrétně o přízemní stavbu (zastavěná plocha nepřesahuje 300 m^2 a výška 15 m). Pokud se zde přístřešek nacházel v době koupě nemovitosti, neplnil funkci stavby doplňkové k nemovitosti stěžovatelů, což je však základní pojmový znak stavby drobné.

[11] Svou argumentaci stěžovatelé shrnují tak, že pokud jim správní orgán nařizuje odstranění stavby provedené bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu vyžadovaného zákonem anebo v rozporu s ním, musí být zcela nepochybně prokázáno, kdy stavba vznikla, za účinnosti jaké normy, kdo byl stavebníkem stavby a zda jde o stavbu provedenou bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu, je-li vyžadováno. Zdůrazňují též ústavní hledisko věci, dle kterého by správní orgány a soudy měly dbát práva na nerušené vlastnictví ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti toliko odkázal na své vyjádření k žalobě ze dne 18. 2. 2016 a na obsah žalovaného rozhodnutí, na němž trvá. S napadeným rozsudkem se ztotožňuje a argumenty kasační stížnosti považuje za nedůvodné.

[13] Rovněž osoba zúčastněná na řízení se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Tvrzení stěžovatelů, že nebyla spolehlivě a bez důvodných pochybností prokázána doba vzniku přístřešku (bylo-li vycházeno pouze z tvrzení jednoho ze stěžovatelů) považuje osoba zúčastněná na řízení za jednoznačně účelové. Informace o stáří stavby přišla od samotných stěžovatelů a ve správním řízení nebyla nikým rozporována (ani sami stěžovatelé jiné stáří stavby neuváděli). Stěžovatelé toliko opět účelově uvádějí, že přístřešek na místě existoval v době koupě domu č. p. X a provedli pouze udržovací práce, spočívající v opravě zastřešení, což je v naprostém rozporu i s jejich tvrzením ze dne 21. 2. 2017, učiněným v rámci občanskoprávního soudního

řízení, vedeného u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 26 Co 3/2017, dle něhož stavba přístřešku byla ve velmi špatném stavu, a proto ji celou postavili znovu. Nadto osoba zúčastněná na řízení připomněla přílohy v podobě leteckých snímků připojené k vyjádření žalovaného k žalobě, z nichž je zřejmé, že předmětná stavba se na místě v roce 1980 nenacházela. Za zcela účelovou považuje osoba zúčastněná na řízení též námitku, že v případě nařízení odstranění stavby musí být nepochybně prokázáno, kdy předmětná stavba vznikla, za účinnosti jaké právní úpravy a že byla provedena bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu. Dle jejího názoru je povinností stavebníka, tedy stěžovatelů, mít dokumentaci uchovanou. Svou odpovědnost se přitom snaží přesunout na správní orgán s tím, že by měl archivovat v tomto případě neexistující dokumentaci (neexistenci dokumentace nadto potvrdil stěžovatel v rámci výslechu dne 9. 2. 2016 v řízení vedeném u Okresního soudu v Jičíně pod sp. zn. 7 C 191/2014). Ačkoliv stěžovatelé neustále hovoří o zásahu do jejich vlastnického práva, zcela ignorují fakt, že jsou to právě oni, kdo zasahují do vlastnického práva osoby zúčastněné na řízení, jelikož předmětná stavba je zčásti postavená na jejím pozemku bez jakéhokoli právního titulu, a to přes vědomí stěžovatelů o průběhu hranice mezi předmětnými pozemky (s ohledem na geometrický plán, který si před výstavbou nechali zhotovit).

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Stěžovatelé v kasační stížnosti nejdříve namítají nepřezkoumatelnost části odůvodnění napadeného rozsudku pro jeho vnitřní rozpornost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Konkrétně krajskému soudu vytýkají, že ačkoliv považoval námitku o nesprávné aplikaci právního předpisu při výkladu pojmu *„stavba“* za irelevantní, poukázal současně na jednotlivé definice tohoto institutu obsažené ve stavebním zákoně (§ 2 odst. 3) a ve vyhlášce č. 85/1976 Sb. (§ 1 odst. 1). Z povahy věci se Nejvyšší správní soud zabýval touto námitkou na prvním místě, neboť setrvale judikuje, že zpravidla teprve poté, dospěje-li k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz například rozsudek ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

[17] Nejvyšší správní soud se s uvedenou kasační argumentací stěžovatelů neztotožňuje, neboť krajský soud své úvahy o tom, zda je posuzovaný přístřešek *stavbou* (ve smyslu právní úpravy), srozumitelně zdůvodnil. Jestliže stěžovatelé namítali, že správní orgány nesprávně vycházely z pojmu *„stavba“* definovaného ve stavebním zákoně, namísto definice dle právního předpisu platného a účinného v době, kdy stavba byla provedena, krajský soud shledal uvedenou námitku za irelevantní s argumentací, že definice obsažené ve stavebním zákoně i ve vyhlášce č. 85/1976 Sb. jsou v podstatných rysech velmi podobné. Krajský soud dal tedy dostatečně srozumitelně najevo, že za použití jakéhokoliv z uvedených předpisů by bylo vždy nutno učinit závěr o tom, že se v případě předmětného přístřešku jedná o *stavbu*. Odůvodnění napadeného rozsudku tedy vnitřně rozporné není a netrpí tak nepřezkoumatelností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[18] V této souvislosti stěžovatelé také považují za *„dosti odvážný“* názor krajského soudu, který dovozuje jejich souhlas s tím, se jedná o *stavbu*, z důvodu podané žádosti o dodatečné povolení stavby. K této dílčí námitce lze pouze konstatovat, že jde o zcela logickou úvahu, přičemž uvedené krajský soud doplnil toliko *obiter dictum* pro dokreslení svého závěru, který vystavěl právě na výše uvedené argumentaci.

[19] V dalším stěžovatelé zpochybňují dobu vzniku přístřešku, neboť dle jejich názoru nebylo postaveno najisto, zda stavba vznikla v roce 1982, tedy za účinnosti stavebního zákona z roku 1976 (a nikoliv zákona č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu). Tvrdí, že již v době koupě nemovitosti se na příslušném pozemku nacházel přístřešek (tehdy sloužící jako sklad hospodářského nářadí), na němž provedli jen udržovací práce, spočívající v opravě zastřešení. O tom byl stavební úřad informován dopisem ze dne 4. 7. 2017, který však nebyl vzat v potaz.

[20] Pro vypořádání uvedené kasační námitky považuje Nejvyšší správní soud za nutné poukázat na dosavadní průběh řízení. Rozhodnutí stavebního úřadu vychází z předpokladu, že stavba posuzovaného přístřešku vznikla v roce 1982. V odvolání stěžovatelé namítali, že stavební úřad vycházel z pouhého tvrzení, že se jedná o stavbu z roku 1982, aniž k době vzniku stavby provedl řádné dokazování. V napadeném rozhodnutí žalovaný potvrdil, že stavební úřad vycházel z tvrzení jednoho ze stěžovatelů [stěžovatele b)], že stavba byla postavena cca v roce 1982, zaznamenaného v protokolu o kontrolní prohlídce ze dne 26. 11. 2013 a podepsaného daným stěžovatelem bez výhrad. Žalovaný postup stavebního úřadu považoval za pochopitelný a rozumný, neboť právě stěžovatelé, jakožto vlastníci stavby, jsou za situace, kdy ke stavbě přístřešku nebyly v průběhu řízení získány či dohledány žádné písemnosti, schopni poskytnout nejpřesvědčivější informace stran doby provedení dané stavby (str. 8 napadeného rozhodnutí). Také v žalobě stěžovatelé setrvali na svém přesvědčení, že stavební úřad nedostál své povinnosti vyplývající z § 50 odst. 3 správního řádu, když vycházel toliko z jejich tvrzení o době vzniku stavby. Omezili se přitom (stejně jako ve své pozdější replice k vyjádření žalovaného) na tvrzení, že správními orgány deklarovaný rok vzniku stavby (1982) nebyl dostatečně prokázán (neboť se vycházelo jen z toho, co sdělil na místním šetření jeden ze stěžovatelů). Teprve až v kasační stížnosti svou argumentaci, co se týče doby vzniku stavby, rozvinuli tvrzením, že stavební úřad byl již před uskutečněním kontrolní prohlídky dopisem stěžovatelů ze dne 4. 7. 2012 obeznámen s tím, že v době koupě nemovitosti č. p. X existoval na pozemku parc. č. X, v k. ú. X po celé délce stěny přístřešek, na kterém následně (po projednání s tehdejším vlastníkem) provedli udržovací práce, spočívající v opravě zastřešení; k této listině však žalovaný nepřihlédl a krajský soud posléze nekriticky převzal nepřesné údaje získané v průběhu správního řízení.

[21] Srovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti je zdejší soud nucen konstatovat, že v případě takto rozvedené kasační argumentace stran doby vzniku stavby přístřešku sice nejde o nepřípustnou námitku ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., avšak jde o skutkovou novotu ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s., tedy o nové skutkové tvrzení, s níž při svém rozhodování nebyl krajský soud seznámen, a Nejvyšší správní soud k němu proto nemůže přihlédnout. Je totiž zjevné, že krajský soud vycházel důsledně z tvrzení, která mu stěžovatelé předestřeli v žalobě (nedostatečná skutková zjištění ohledně doby realizace

stavby přístřešku; správní orgány vycházely toliko z tvrzení stěžovatelů, v rozporu s požadavky § 50 odst. 3 správního řádu), a to plně v souladu s dispoziční zásadou, ovládající soudní řízení správní [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., § 75 odst. 2, věta první s. ř. s.]. S těmito žalobními tvrzeními se řádně zabýval a vyvrátil je poukazem na skutečnost, že to byli sami stěžovatelé, kteří opakovaně (při kontrolní prohlídce dne 26. 11. 2013 i v prvém odvolání) uváděli tento rok jako rok postavení přístřešku, přičemž správní orgány nemohly důvodně předpokládat, že by stěžovatelé měli zájem uvádět nepravdivé údaje. Žádná skutková protiargumentace, pokud jde o dobu vzniku posuzovaného přístřešku, nebyla v žalobě (ani později v řízení před krajským soudem) ze strany stěžovatelů nabídnuta, ačkoliv jim nepochybně musela být známa jejich potenciální relevance pro posouzení předmětné otázky. Z tohoto pohledu tedy nelze krajskému soudu vytýkat, jestliže se blíže k namítané době vzniku přístřešku nevyjádřil.

[22] Poslední projednatelnou kasační námitkou se stěžovatelé dovolávají nesprávného právního posouzení typu stavby. Mají za to, že v případě předmětného přístřešku se jedná o stavbu jednoduchou ve smyslu vyhlášky č. 85/1976 Sb., nikoliv o stavbu drobnou; základním pojmovým znakem stavby drobné je totiž její doplňková funkce, kterou však přístřešek v době koupě nemovitosti neplnil.

[23] Ani s tímto názorem stěžovatelů se Nejvyšší správní soud neztotožňuje a plně aprobuje závěry, které k této otázce vyslovil krajský soud. Již samotným porovnáním § 2 (jednoduché stavby) a § 3 (drobné stavby) vyhlášky č. 85/1976 Sb. je zřejmé, že stavby jednoduché jsou stavbami většími, rozsáhlejšími, stavebně náročnějšími než stavby drobné. Z hlediska řešené problematiky je nicméně podstatné, že obě kategorie staveb vyžadovaly ke své realizaci právní titul (stavební povolení či ohlášení – viz § 55 stavebního zákona z roku 1976). Stěžovatelé však nepředložili žádný titul opravňující je k realizaci předmětného přístřešku, tudíž je v posuzované věci bezpředmětné se dále blíže zabývat tím, zda se jedná o stavbu jednoduchou či drobnou (žádná alternativa kvalifikace přístřešku by totiž stěžovatelům neumožnila realizovat stavbu bez právního titulu v souladu se zákonem).

[24] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává. Co se týče osoby zúčastněné na řízení, ta má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (viz § 60 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že tato uvedená zákonná podmínka splněna nebyla, zúčastněné osobě právo na náhradu nákladů nenáleží.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu